

og herlig Paasketid imøde. Det galdt nu blot om at staa Skulder ved Skulder. Overalt i Landet lød Signalet til Samling. Navnlig gennem Ungdommen gik det samme Begejstringens Raab som i Korstogstiden: „Gud vil det!“

„Jeg deler ikke Deres lyse Syn paa Tilstandene indenfor Kirken,“ sagde Mads Vestrup, der under Brillekanten stjaalent havde iagttaget den unge Præst. „Men jeg ønsker ikke at gaa nærmere ind paa det Spørgsmaal her. Det har jeg tilstrækkelig tydeligt udtalt mig om andre Steder.“

„Da var det ogsaa for at tale med Dem om den Sag, at jeg søgte Dem, Pastor Vestrup! Jeg veed naturligvis godt, at vi tænker og dømmer forskelligt om mange Ting; men det er dog den samme Gud, vi begge to tjener; og — hvad der maa være Hovedsagen nu — vi kæmper mod den samme ryggesløse Fjende. Jeg haaber, De tilgiver mig, at jeg taler saa frit; men jeg maa have Lov at sige Dem, at vi er mange, som af Hjertet beklager, at De af Forholdene er bleven ført ud i en saa skæv Stilling til vort hele Kirkeliv. Hvem der her har den største Skyld, skal jeg ikke udtale mig om; men jeg veed, at formaaende Mænd indenfor Kirken nærer et alvorligt Ønske om at faa bragt en Forstaaelse i Stand og standse en Strid, som kun er til Glæde for Guds Fjender.“

Mads Vestrup iagttog ham igen mistænksomt. Hvad var detteher? Han begyndte at forstaa, at den unge Præst og Folketingsmand ikke var kommen i eget Ærinde alene, og han vidste, at Pastor Gaardbo allerede spillede